

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123830944.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Hvad der var Regn og hvad der var det salte Skum, kunde vi ikke engang længer afgøre, og det var lige saa vanskeligt at sige, hvor Klipperne hørte op, og Brændingen begyndte. Vi kunde derfor ikke i Mørket vove os længere frem, men maatte staa uvirksomme og høre paa disse Skrig, der mere end den kolde Blæst og den raa 49 Taage gik os gennem Marv og Ben. "Det er nok ilde fat her," sagde Drengen; "jeg kunde jo gerne forsøge paa at naa over til Byen efter Hjælp, men inden jeg kommer tilbage, er vist Hjælpen forsiide." "Du har Ret i det," sagde jeg, men i Grunden vidste jeg ikke selv, hvad jeg sagde. Man tænker saa meget i et saadant Øjeblik, som man først bagefter husker, men som ikke altid har været fornuftigt tænkt. Jeg tænkte saaledes lige straks paa en Baad, men hvor skulde man faa saadan en fra, og desuden, hvad kunde det nytte? Saa tænkte jeg paa mit eget Forlis, og hvordan jeg selv havde klaret mig, og saa syntes jeg, at det kunde disse Folk ogsaa gøre. Saa vilde jeg lige til at lade Drengen forsøge paa at naa ned til Byen over Klipperne, for at praje Mandskabet ved Redningsapparaterne, men imidlertid var Skrigene efterhaanden blevne svagere og svagere, og da jeg nok vidste, at Hjælpen først kunde komme om et Par Timer, maatte jeg rigtignok sande Drengens Ord, at det saa vilde være forsilde. Som jeg saadan stod og ikke vidste, hvad jeg skulde gøre, erindrer jeg tydeligt, hvordan der kom en Række voldsomme Vindstød, hvis Mage jeg maaske aldrig har oplevet, og som formelig kastede os omkuld. Efter disse brølede og larmede Brændingen der ude i Mørket ligesom en Hoben af Lucifers egne Børn, der var undslupne det allermørkeste Sted; det salte Skum stod os i Ansigtet ligesom den tætteste Regn; Klipperne drøned under os, og vi foldede uvilkaarlig paa samme Tid vore Hænder, og tænkte med Angst og Gru og med en inderlig Bøn paa dem, der, at regne efter Skrigenes Ophør, nu næppe behøvede menneskelig Hjælp mer.